

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 38

Κυριακή 18 Αυγούστου 1947 Π.Ο.Η.

† ΚΥΡΙΑΚΗ (ΙΓ' Ματθαίου)

Αδελφοί: Στήνεται και κρατείται τὰς παραδόσεις δις διδασχόμεναι εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000. Ἐτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 2,50—Ἐτησία Δολλ. 4

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἄγιον Μεγαρίδον Κύριον Κύριον Χριστοφόρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

Η ΕΠΙΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ ΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλὰ πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐπιστημονικοῦ τούτου πορίσματος ἡ ἐπιστήμη στηρίζεται ἐπὶ τῶν διαφορῶν νόμων τῆς φύσεως, τῶν διεπόντων τὴν γένεσιν, τὴν κίνησιν, τὴν ἐξέλιξιν, τὸ αἶτιον καὶ τὸ αἰτιατὸν τῶν διαφορῶν φυσικῶν φαινομένων. Ὑπάρχει δὲ πρὸς τοῦτο κατὰ φυσικὴν καὶ λογικὴν ἀκολουθίαν τοὺς ἀπλοῦς καὶ μερικοὺς νόμους ὑπὸ τοὺς συνθέτους καὶ γενικοὺς τοιοῦτους, καὶ τοὺτους πάλιν ὑπὸ τοὺς συνθεωτέρους καὶ γενικωτέρους καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἀλλ' ἵνα ἐννοήσῃ καὶ τοὺτους καὶ αἰτιολογήσῃ ἡ ἐπιστήμη τὴν λειτουργίαν αὐτῶν ἀναγκάζεται νὰ ὑπαγάγῃ ὑπὸ ἓνα γενικώτατον καὶ ἀσύλληπτον νόμον, ἐξ οὗ ἀπορρέουσιν οἱ ἐπὶ μέρους φυσικοὶ νόμοι, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἀρμονικὴν καὶ σκοπίμον λειτουργίαν τῶν ἐπιγείων καὶ οὐρανίων σωμάτων, ὁ ἀπλούστατος δὲ καὶ γενικώτατος οὗτος νόμος, ὁ υπερβαίνων ὄντως τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν καὶ λογικὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τὴν ἐπιστημονικὴν ἰδέαν τοῦ ἀπείρου καὶ ἀπερινοήτου Θεοῦ.

Εἰς τὴν σφαῖραν δὲ τῆς ἀνθρωπίνου υποστάσεως εἰσερχομένη ἡ ὕγις ἐπιστήμη παρατηρεῖ, ὅτι ὁ ἀνθρώπος τρέφει ἐν τῇ καρδίᾳ του πλείστας ὅσους ἐπιθυμίας, ποικίλους πόθους, διὰ τὴν πληρώσιν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὁποίων καθημερινῶς μοχθεῖ, καὶ πάσῃ δυνάμει ἀγωνίζεται. Ἀλλ' ἅμα ὡς ἀπολαύσῃ τούτων, ὁ ἀνθρώπος αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀναγινωμένους ἄλλους πόθους, καὶ ἄλλας ἐπιθυμίας μεγαλύτερας τῶν πρώτων, καὶ ταύτας πάλιν πληροῦμένας διαδέχονται ἄλλαι ἐπιθυμίαι ἕτι μεγαλύτεραι καὶ εὐρύτεραι, καὶ οὕτω καθεξῆς, εἰς τρόπον, ὥστε ὁ ἀνθρώπος φθάνει εἰς ἓνα πάθος τόσο μὲγαλόν καὶ ἀπειρον, ὥστε νὰ μὴν ἐξαρκέσων αἱ πεπερασμέναι δυνάμεις αὐτοῦ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου νὰ καθορίσῃ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτόν. Ἐφ' ᾧ καὶ ἀναγκάζεται ὁ ἀνθρώπος νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ μεγίστου καὶ ἀπείρου τούτου πόθου ἐκτὸς τοῦ ἐπιγείου κόσμου, ἥτοι ἐν τῷ οὐρανίῳ καὶ αἰωνίῳ κόσμῳ.

Ἀλλ' ὁ ἀπειρος οὗτος εὐσεβὴς πόθος τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς εἶναι ὁ αἰσθηματικὸς τοῦ ἀνθρώπου Θεὸς ἐν Οὐ-

ρανοῖς. Οὕτω δὲ ἡ νεωτέρα ὕγις καὶ νηφάλιος ἐπιστήμη ἀπέδειξε τὸν Θεόν, οὐ μόνον ὑπάρχοντα ἐν τῇ φύσει καὶ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀλλὰ καὶ διακείμενον πρὸς ἀμφοτέρω, οὐχὶ μηχανικῶς καὶ ἀδιαφόρως, ἀλλὰ λογικῶς καὶ δυναμικῶς οὕτως ὥστε νὰ ἀποβαίῃ οὗτος ἡ δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ αἰτία τοῦ σύμπαντος, καὶ τὸ ἀντικείμενον λατρείας καὶ ἀγάπης διὰ τὸν λογικωμένον καὶ συναισθανόμενον ἄνθρωπον.

Οὕτω ἐφ' ὅσον αἱ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρκούσι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ποθομένου ἐπαναπαύεται οὗτος εἰς ἑαυτόν, ἱκανοποιῶν τὴν αὐταρέσκειαν καὶ τὸν ἐγωισμόν του. Ὅταν πεισθῇ, ὅτι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ δὲν ἐξαρκούσιν διὰ τὴν ἀπόκτησιν καὶ τὴν ἀόλαυσιν τοῦ ποθομένου, τότε ἐπικαλεῖται καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ ἄλλου, καὶ γεννᾶται οὕτω ἡ ἰδέα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀμοιβαιότητος.

Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον γεννᾶται δαδμηδὸν ἡ ἐννοία τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, τῆς Πολιτείας, τοῦ ἔθνους, τῆς ὁμοσπονδίας τῶν κρατῶν, ἕως οὗ ἔλθῃ καιρὸς, καθ' ὅτι ὁ ἀπειρος καὶ ἰδεώδης πόθος τῆς εὐτυχίας θὰ ἐνώσῃ ἅπαντα τὰ ἔθνη εἰς μίαν παγκόσμιον Ὀμοσπονδίαν ἐν τῇ γῇ. Ἀλλὰ καὶ τότε ὅλη ἡ δύναμις καὶ προσπάθεια τοῦ σύμπαντος κόσμου δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ προσπορίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ὕψιστον καὶ ἰδεώδες ἀγαθὸν τῆς εὐτυχίας, πρὸς ὃ τείνουσιν οἱ ἄπειροι πόθοι τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς. Τότε κατ' ἀνάγκην ἡ ἀνθρωπότης, ἀπελπιζομένη ἀπὸ τῆς γῆς, τῆς πεπερασμένης καὶ φθαρτῆς, θὰ στραφῇ πρὸς τοὺς Οὐρανούς, ἐπ' ἐλπίδι νὰ εὕρῃ καὶ νὰ ἀπολαύσῃ ἐκεῖ τὸ ἰδεώδες τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς εὐτυχίας, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀπείρου καὶ τελείου Θεοῦ.

Ἰδοὺ πὼς καὶ ἡ νεωτέρα ὕγις καὶ νηφάλιος ἐπιστήμη κατέληξε κατ' ἀναπόδραστον καὶ λογικὴν ἀνάγκην εἰς τὸν ἓνα καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεόν, τὸν ἀπειρον τὸν παντοδύναμον, τὸν πάνσοφον, τὸν ἄναρχον, τὸν αἰώνιον, τὸν ἐκτείνοντα τὸν οὐρανὸν ὥσει δέσπον καὶ κρατοῦντα ἐν τῇ παλάμῃ αὐτοῦ τὴν ὑπερφύον τῶν ὑδάτων ὑπόστασιν καὶ ροήν, τὸν Δημιουργὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν πλάσαντα τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ χοῦς, καὶ ζωογονήσαντα αὐτόν

διὰ τῆς ζώσης καὶ ἀθανάτου πνοῆς καὶ ζωῆς.

Οὕτω ὁ μέγας ἐπιστήμων χημικὸς ὁ Nurfe διεκρίνεν εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν συνέδριον τῆς Λέλλης, ὅτι «τὰ πράγματα ἔχουσι τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς των τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν ἀρχὴν των ἐν τῷ Θεῷ». Ὁ δὲ μέγας ἀνθρωπολόγος Κατρεφάζ ἔλεγεν τὰ ἐπόμενα: «ἡ σπουδὴ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου φέρεται κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν». Ἡ θελήσις τοῦ Θεοῦ, ἔγραφεν εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ὁ μέγας ἱστορικὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ὁ Γκιζώ, ἀνευρίσκεται πανταχοῦ τῆς ἱστορίας, καὶ δι' ἐμὲ αὕτη εἶναι ἐπίσης βεβαία, ὡς ἡ κίνησις τῶν ἀστέρων. Εἰς δὲ ἐκ τῶν νεωτέρων σοφῶν ὁ Ἑρνέσιος Ναβὶλ ἀπεφάνητο τὰ ἐπόμενα: «ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δι' ὅλων τῶν πνευματικῶν δυνάμεων αὐτῆς υπερλίπεται εἰς τοὺς οὐρανούς· καὶ ἐὰν ἡμεῖς δὲν περικόπτομεν ἐκουσίως τὰς πτέρυγας τοῦ πνεύματος ἡμῶν, ἀκατάσχετος ἔπαρσις ὠθεῖ ἡμᾶς πρὸς τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν, τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν».

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ κατὰ θεωρίαν ἄδελφοὶ καὶ ὕλισται ἀναγκάζονται ὑπὸ τοῦ ἀδριήτου σθένους τῆς λογικῆς κατὰ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ. Οὕτω ὁ Βολταίρος, ὁ σκώπτης πάσης θρησκείας εἰς τὸ Φιλοσοφικὸν λεξικόν του ἐν τῇ λέξει θρησκεία γράφει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ λόγια: «Ὁ Ἰουδαϊσμός, ὁ Σαββατισμός, ὡς καὶ ἡ θρησκεία τοῦ Ζωροάστρου ἔρπουσιν χαμαὶ εἰς τὴν κόνιν τῆς Τύρου καὶ τῆς Καρχηδόνας, ἡ λατρεῖα αὐτῶν ἔπασε μετὰ τῶν κρατιῶν αὐτῶν πόλεων. Ἡ θρησκεία τοῦ Κάτωνος καὶ τῶν Μιλτιάδων παρήλθεν, ἡ τοῦ Ὀδίνου τῶν Σκανδιναυῶν ἐμνηδύνθη, μόνος ὁ Χριστιανισμὸς ἔμεινε ὀρθὸς ἐν μέσῳ τόσοσιν τρικυμιῶν καὶ μεταβολῶν καὶ ἀναλλοίωτος, ὡς ὁ ποιήσας αὐτὸν Θεός. Ἡ ἀλήθεια μένει αἰώνιος, τὰ δὲ φάσματα τῶν ἀνθρωπίνων δοξασμῶν παρέρχονται, ὡς τὰ ἐνύπνια τῶν νοσούντων· διὸ καὶ ἀναγκάζομαι νὰ πιστεύσω εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ θαυμάσω τὸ ἔργον αὐτοῦ. Οἶδε καὶ πολέμιοι ὁμολογεῖν τὴν ἀλήθειαν.

† ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Υπό τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν
Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Καὶ ταῦτα, ὅτε ὑπ' Αὐτῆς ὁμολόγηται τῆς περινοίας Αὐτῆς, ὅτι «ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων κινδυνεύουσιν ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ βεβαίως μόνως τῆς ἐν Ἑλλάδι, ὅλοι λαοὶ Ὁρθόδοξοι.

Καίρια λοιπὸν ἡ λύσις διὰ ταῦτα, καίτοι γὰρ εἰς δικαιολογίαν τῆς διορθώσεως προβάλλεται καὶ ἡ συνέναισις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦτο, ὅμως μᾶλλον ἐντείνει, ἢ μετριάζει τὴν λύπην παντὸς τέκνου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, σκεπτομένου ἐν οἷα νῦν τελεῖ καταστάσει ὁ Ἀγιώτατος Ἀποστολικὸς καὶ Πατριαρχικὸς θρόνος, ἀπορφανισμένος μὲν τὰ πολλὰ κοίμασιν οἱς οἶδε Κύριος, τῆς ποτὲ δυσαριθμήτου καὶ ἐκλάμπρου Ἱεραρχίας, ἀπορφανισμένος δὲ τοῦ πλείστου ἵνα μὴ λέγομεν παντὸς τοῦ Ποιμνίου, γυνὸς δὲ καὶ πάσης τῆς προτέρας δυνάμεως καὶ χρήσις αὐτὸς συγκροτήσεως ἐν τῇ νέᾳ καταστάσει, καὶ πανθομολογουμένως ὑπὸ περιπετείας διατελῶν θλιβερωτάτας. Διὸ καὶ ὁ θεῖα χάριτι αὐτὸν νῦν καταπεπιστευμένος θεόλεκτος ποιμὴν ἐν γε τοῖς ποδὶς ἡμᾶς ἀδελφικοῖς γράμμασι περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐπὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας δοκεῖ τὴν περὶ διορθώσεως πρωτοβουλίαν ἀναφέρειν.

Ἀνακαταλιπόμενος δὲ τὰ ἀνωτέρω Μακαριώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, γνωρίζομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, τὴν μὲν διόρθωσιν ἣν τεθεσπισμένην ἤδη ἀγγέλει ἡ περινοία Αὐτῆς, ἀποκρούει ἐτοίμως μέντοι ἔχουσα συνεξετάσαι τὰ καθ' αὐτὴν ἐν προσήκοντι χρόνῳ καὶ τόπῳ μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν, ἐμμένονσα δὲ ἐν τοῖς πρότερον περὶ τούτου προδεδογμένοις, προτείνει καὶ αὐτὴς τὴν συγκροτήσιν Συνόδου, ἣ μεγάλης Τοπικῆς, ἣ Οἰκουμενικῆς, ἣ σπερ ἄνευ οὐδεμιᾶ περὶ καθεστῶτος κοινοῦ τῇ ὅλῃ Ἐκκλησίᾳ εἴτε ἀπόφασις μονομερὴς ἔσται ἢ λογισθήσεται ἔγκυρος Κανονικῶς καὶ τῇ ἀπαραιτήτῳ ἰσχύει κατωχευμένη.

Οὕτως οὖν γνώμης ἔχουσα ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία, οὐ μικρὰν ἠρώσατο τὴν παραμυθίαν ἀπὸ τῆς βεβαιώσεως τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ὅτι ἡ Ἱερὰ σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «προθύμως ἔχει συνεργῆσαι εἰς τὴν ἐν Συνόδῳ τῆς Καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξετάσιν, καὶ διόρθωσιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος». Καίτοι γὰρ ρητῶς καὶ ἐκπεφασμένως ἀποκλύει, πᾶσαν ἀθέτησιν Κανόνων, ἐλπίζει, ὅμως ὅτι πολλὰ μὲν τὰ δεινὰ προληφθήσεται πολλὰ δὲ τὰ ὠφέλιμα ὑποδειχθήσεται καὶ τῇ θεῇ χάριτι καθορισθήσεται ἐν Συνόδῳ ταύτῃ, ἐγκαίρως συγκροτουμένη, καὶ ἐν Ἀγίῳ πνεύματι συνδιασκεπτομένη.

Τούτων μὲν ἄλλες εἰς ἀπάντησιν δὲ Θεὸς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης

δώῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς καὶ ἐν παντί τῷ ὅπῳ ἀμήν.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
Μηνὶ Ἀπριλίῳ 20 1924

Ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης
Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ

Ὁ ἀοίδιμος οὗτος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐφάμιλλος κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγκραιφὴν ὁρθοδοξίαν πρὸς τὸν μεγαλεπήβουλον καὶ περιώνυμον τῆς Ὁρθοδοξίας πρόμαχον καὶ προκατόχον του Μελέτιον τὸν Πηγᾶν, ἐπιθυμῶν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον ἀπὸ τῆς σκολιάς ἀτραποῦ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ἐπεστράτευσε τὸν παλαίμαχον καὶ σθεναρὸν τοῦ καλὰ μὲν ἀγωνιστὴν τὸν τότε Ἀγίον Λεοντουπόλεως καὶ νῦν τὸν εὐκλεῶς περικουμῶντα τὸν Παλαίφατον τῆς Ἀλεξανδρείας Πατριαρχικὸν θρόνον, κύριον Χριστόφορον, ὅστις ἐπὶ σιεῖαν ἐμπνευσμένων καὶ πειστικῶν ἄρθρων, δημοσιευθέντων εἰς τὸ περισπούδαστον περιοδικὸν τοῦ θρόνου τὸν «Πάνταῖνον», κατέδειξε διὰ σθεναρῶν καὶ ἀκαταγνώστων ἐπιχειρημάτων, ἔνθεν μὲν τὴν σπουδαίότητα καὶ τὴν σημασίαν, ἣν ἐνέχει τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον διὰ τὸν Πασχάλιον Κανόνα καὶ τὴν ὁρθόδοξον θέλει λατρεῖν, ὥς καὶ διὰ τὴν Τοπικὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐρυθυμίαν, εἰσέρωθεν δὲ τὸ ἀκροσφαλὲς καὶ σκανδαλώδες τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου διὰ τὸ ἀπροσάρμοστον τούτου πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς Ἀγ. Οἰκ. Συνόδου συνταχθέντα πασχάλιον Κανόνα, πρὸς τὸν ἐνιαύσιον κύκλον τῶν ἐορτῶν, πρὸς τὸν καθορισμὸν τῶν νηστειῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀκολουθιῶν, τῶν ἀποτελουσῶν τὸ πλῆρωμα τῆς Ὁρθοδόξου θείας λατρείας. Ὁ εὐρυμαθὴς οὗτος καὶ εὐκλεὴς Προεδρεύων, ἐπιθυμῶν τὰ βαθυστόχαστα καὶ περισπούδαστα ταῦτα ἄρθρα νὰ καταστήσῃ κοινὸν ἐντύφημα παντὸς ὁρθοδόξου, ἐξέδωκεν εἰς ἰδιαίτερον τεύχος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡμερολογιακά», ἢ ἀνάγνωσις τῶν ὁποίων τοὺς μὲν νεοημερολογίτας κατετάραξε καὶ ἐκλόνισε, τοὺς δὲ παλαιοημερολογίτας, ἐν οἷς καὶ τὴν ἡμετέραν ταπεινότητα, ἐνεθάρρυνε καὶ ἐνίσχυσε εἰς τὴν ἀπαρασάλευτον ἐμμονὴν τῶν πατρῶων παραδόσεων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 27ην Αὐγούστου ἑ. ἔ. (π. ἡμ.) ἡμέραν Τρίτην ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Φανουρίου πανηγυρίζει ὁ ἐν τῷ Κορωπὶ Ἀττικῆς, φερώνυμος Ἱερὸς Ναός.

Τὴν 29ην Αὐγούστου ἑ. ἔ. (π. ἡμ.) ἡμέραν Πέμπτην ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἀποτομῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, πανηγυρίζει ὁ ἐν ταῦθα καὶ εἰς θέσιν Ροῦφ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερὸς Ναός τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν θὰ ἱερουργήσῃ ὁ Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. Χρυσόστομος.

ΕΥΤΥΧΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ
ΑΦΑΝΕΙΣ ΑΠΑΡΧΑΙ

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀπομεμακρυσμένας ἐρημικὰς πόλεις τὸ Ὄσλο τῆς Νορβηγίας, τὸν παρελθόντα μῆνα ἐγένετο μία ποᾶς ὑψίστης καὶ παγκοσμίου σπουδαιότητος, 1500 νέοι καὶ νέες διαφόρων ἐθνῶν καὶ φυλῶν μὲν ἐν ὁμῶς κοινὸν σημεῖον, τὴν πίστιν πρὸς τὸν Χριστόν, συνεκρότησαν τὸ Β'. Παγκόσμιον συνέδριον Χριστιανικῆς Νεολαίας. Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν τὸ διεσάλλισεν ὁ τύπος, εἰδιωμένους ἄλλωστε νὰ διαδίδῃ εἰδήσεις θλιβεράς καὶ ἀπέλπιδας διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Παρ' ὅλον ὅμως τοῦτο διατηρεῖ ἀκέραιον τὸ μεγαλεῖον του. Εἶναι ἀπὸ τὰ μεγάλα ἱκεῖνα γεγονότα, τὰ ὅποια κατεργάζονται τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὰ ὅποια ὁμως ἐξελίσσονται τόσο ἀθροῦς ὥστε οὐδεὶς νὰ τὰ ὑποπτεύηται.

Ἀλλωστε εἶναι τόσο προσηλγόμενος ὁ νοδὸς τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὕλην ὥστε μὲ αὐτὴν διαρκῶς νὰ ἀσχολῇται. Εἶναι ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ δίδουν τοὺς καρποὺς τῶν μετὰ παρέλευσιν χρόνου, διότι δὲν διαθέτουν ἄλλα μέσα παρὰ μόνον τὴν δύναμιν τῆς Ἰδέας. Καὶ ἐξ αὐτοῦ δύνανται τις νὰ συμπεράνῃ: ὅτι ἐνῶ εἰς μίαν ἐποχὴν διαθέτουσαν ἐπάρκειαν ἐπαρκεστάτην πληροφοριακῶν μέσων (ραδιοφώνων, τύπων κ.λ.π.) τοιαῦτα γεγονότα εἰς ὀλίγους μόνον γνωστοποιούντα, πῶς μᾶλλον εἰς ὀλιγοτέρας θὰ ἦσαν γνωστοποιήτρια γεγονότα εἰς ἐποχὴν παντελῶς στερρουμένην πληροφοριακῶν μέσων, ὥς ἡ ἐποχὴ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σωτῆρος. Ἀς παύσουν λοιπὸν οἱ παίζοντες ἐν οὐ πακτοῖς, νὰ ζητοῦν πληροφορίας διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, τὴν γενομένην ἐν τῇ ἀσήμερᾳ τότε Ἰουδαίᾳ, ἀπὸ τὴν Ρώμην.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ διὰ τῶν νέων μας τῶν ὁποίων ἡ πίστις πρέπει νὰ εἶναι βεβαία εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὁ ζῆλος ἀνάλογος, διδομεν ὀρισμένας πληροφορίες περὶ τοῦ συνεδρίου. Εἰς αὐτὸ ἀντιπροσωπεύθησαν Χριστιανικαὶ ὁργανώσεις 72 ἐθνῶν. Πρεσβήθησαν δὲ Εὐρωπαῖοι πλησίον τοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ ὁ λευκὸς πλησίον τοῦ κίτρινου, ὥστε νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ «οὐκ ἐν Ἰουδαίᾳ, οὐδὲ Ἑλληνί, πάντες γὰρ εἰς ἐστὶ εἰς Χριστόν». Εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς μὴ πίστις ὑπῆρξε, ἕνας πόθος, μὴ ἰδέα δι' αὐτὸ καὶ τὸ φιλετικὸν αὐτὸ μωσαϊκὸν μὴ γλώσσα τὸ συνέδεσεν, ἡ εὐαγγελικὴ. Οἱ σύνεδροι διετρήθησαν εἰς ὁμάδας ἀναλόγως τῶν πρὸς ἐξετάσιν θεμάτων καὶ εἰς τὰς ὁποίας συμμετέχον ὅλοι αἱ παρευρεθείσαι ἐθνότητες. Αἱ ἑρπασαὶ ἤρχισαν καὶ κοινῇ προσευχῇ. Τὸ Πάτερ ἡμῶν ἐπανελήθη εἰς πολλὰ γλώσσας, ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἀγάπης, ποιητὴς ἡ δημιουργὸς πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐδέχθη τὰς ποικιλογλώσσους αὐτὰς προσευχὰς, εἰς τὴν ἀγνοτέραν προσφορὰν τῆς γῆς. Ἀπὸ τὸ ὥραϊον αὐτὸ συνέδριον δὲν ἔλειψεν οὔτε ἡ ψυχαγωγία. Οὕτω αἱ ἐθνικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι ἐψάλλον λαϊκὰ καὶ θρησκευτικὰ τραγούδια τῆς πατρίδος τῶν. Ἡ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεῖα (ἣτις ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων) ἐψάλλε τὸ «ὕπερμαχον καὶ ὥραϊον λαϊκὰ τραγούδια. Τέλος ἐγένετο παρέλασις τῶν συνέδρων διὰ τῶν δόδων τοῦ Ὄσλο μὲν χριστιανικὰς σημαίας καὶ σύμβολα. Μετὰ ταῦτα ἀπεχώρησαν οἱ σύνεδροι ἀφοῦ ἔλαβον ἀπόφασιν νὰ διαδώσῃ τὰς ἐρχὰς τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, φιλίας καὶ συνεργασίας εἰς τὰς πατρίδας τῶν.

Καὶ τώρα ἄς κρίνομεν δι' ὀλίγων τὸ συνέδριον, ἀπλοῦν μὲ ἀπλήρη διαδικασίαν χωρὶς περιστροφὰς καὶ διατυπώσεις, μὲ βαθεῖαν εἰλικρίνειαν. Πόθος ὅλων ἡ χριστιανικὴ ἐνότης. Σκοπὸς τῶν ἡ εὐτυχία τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τῷ Χριστῷ, ἡ λύσις ὅλων τῶν προβλημάτων ἐν τῷ Χριστῷ βαθεῖαν χαρὰν καὶ συγκίνησιν προκαλεῖ τὴ μὴ καὶ δόξα καὶ εἰς τοὺς συνέδρους. Τὸ Τὸ συνέδριον ὅμως αὐτὸ ἄς προκαλέσῃ τὰ ἐνδιαφέροντα ὅλων τὰ διδάγματα ποὺ πρέπει νὰ γίνωνται πραγματικῶς εἶναι ἐρ-

γασία, αγών, προσπάθεια, ένότης.

Κλείνοντας το παρόν πληροφοριακόν σημείωμα άπευθυνόμεθα και πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν ὀργάνωσιν τῶν Νέων. Τῇ ὑπομιμνήσκομεν τὴν ὑψηλὴν τῆς ἀποστολῆς. Τὸ Συνέδριον τοῦ "Ὁλοῦ κατέληξε εἰς ἀποφάσεις καὶ ἀπαρχὰς ἐργασίας μὲ πολυλογώσους ἀνθρώπους καὶ μὲ διαφόρους δογματικὰς προϋποθέσεις. Τὸ σύνθημα τοῦ ἡτο «Κύριος Ἰησοῦς Χριστός» (Φίλιπ. Β 11). Θὰ πρέπει οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι νέοι νὰ ἐκτείνουσιν τὴν ὀργάνωσιν τῶν εἰς ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα. Νὰ θυσιάσουν τὰς ἀτομικὰς τῶν ἀπόψεων καὶ φιλοδοξίας εἰς τὴν σκοπιμότητα. Νὰ ἐμφανίσουν τὴν ὀργάνωσιν τῶν δι' ἔργον καὶ ὄχι διὰ προγραμμάτων παραμενόντων ἐνίοτε εἰς τὰ ἀρχαῖα. Νὰ τὴν ἐξυψώσουν διὰ τῶν ἔργων ὑπὲρ πάσαν ἄλλην ὀργάνωσιν.

Νέοι ἐργάζεσθαι ἕως ἡμέρας ἐστί. Σὰς τὸ εὐχόμεθα καὶ εἰμεθα πάντα πλησίον σας. Δικαιώσατε τοὺς ἀγῶνας τῶν μαρτύρων τῶν ὁποίων εἰσθε ἀξία τέκνα.

ΠΕΡΙ ΜΑΤΘΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 34ου φύλλου)

"Ὅτι πάμπολλα εἶναι τὰ εἶδη μαγικῶν. Καθὼς ὁ διάβολος ὦν τὸ πρότερον νοῦς ἐνοεῖται καὶ ἀμέριστος διὰ τὴν πρὸς τὸ ὑπὲρ νοῦν ἔν — τὸ ὅποιον εἶναι ὁ Θεός — ὁμοίωσιν, ὕστερον δὲ χωρισθεὶς, ἀπ' αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πολλὰ πεδίων, ἔγεινε νοῦς ποικίλλος καὶ πολυμέριστος. Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὰ εἶδη τῆς κακίας, τὰ ὅποια ἐφεῦρε καὶ εἶδη τῶν μαγικῶν ἐπενόησεν, εἶνε πολυποικίλλα καὶ σχεδὸν ἀναρίθμητα. Ἀκολουθῶς ἔθεν καὶ τὰ ὅποια ἐπενόησε καὶ εἰς τοὺς ταλαιπώρους ἀνθρώπους ἔσπειρεν, εἶνε διάφορα καὶ ἐκτετατά.

Διὰ τοῦτο, ἵνα καὶ ὁ παρὼν λόγος γίνῃ σαφής καὶ εὐκολοκατάληπτος εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας, καλὸν εἶναι νὰ εἰπωμεν πρῶτον ὅσα εἶδη μαγείας διυνηθῶμεν καὶ πῶς ὀνομάζονται — οἱ ταῦτα μεταχειριζόμενοι, καὶ ἔπειτα νὰ εἰπωμεν περὶ τῆς θεραπείας, τούτων καὶ διορθώσεως.

Τί εἶνε ἡ μαγεία

Πρῶτον λοιπὸν εἶδος τῆς μαγείας εἶναι ἡ κυρία καὶ καθυπὸν λεγομένη μαγεία ἡ ὅποια φαίνεται ὡς ἂν μία τέχνη καὶ ἐπιστήμη διὰ τῆς ὁποίας προσκαλοῦνται οἱ δαίμονες, καὶ ἐρωτῶνται καὶ ἀποκρίνονται φανερώοντες δὴθεν θησαυροὺς κεκρυμμένους ἢ ἐξηγοῦντες ἐνύπνια, ἢ ἄλλα ἀπόκρυφα φανερώνοντες· οἱ δὲ ταύτην τὴν τέχνην μεταχειριζόμενοι, ὀνομάζονται μάγοι. Οὗτοι οἱ μάγοι διαιροῦσι τοὺς δαίμονας εἰς τρεῖς τάξεις καὶ κατηγορίας· εἰς τοὺς ἀνωτέρους, τοὺς ἐν τῷ ἀέρι, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσιν ἀγαθοποιούς· εἰς τοὺς μέσους τοὺς ἐν τῇ γῇ, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσιν καλοὺς καὶ κακοὺς καὶ εἰς κατωτέρους τοὺς ὑποκάτω τῆς γῆς, διὰ τοὺς ὁποίους λέγουσιν ὅτι εἶναι δλωεὶς διόλου κακοί. "Ἄν καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὅλοι οἱ δαίμονες εἶνε κακοί, κακίστοι κακοποιοὶ καὶ οὐδέποτε ἀγαθοποιοί.

Τοιοῦτοι μάγοι ἦσαν ὁ Ἰωννᾶς καὶ ὁ Ἰαμβρᾶς οἱ Αἰγύπτιοι οἱ ἀντιστάντες τῷ Προφῆτῃ Μωϋσεὶ καθὼς ἀναφέρει ἡ Βίβλος τῆς Ἐξόδου (Κεφ. Ζ'. 11) καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος γράφων ἐν τῇ Β'. πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ (Κεφ. Γ'. 8) καὶ λέγων «ὅν τρόπον Ἰωννᾶς καὶ Ἰαμβρᾶς ἀντίστησαν Μωϋσεὶ, οὕτω καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ». Τοιοῦτοι μάγοι ἦσαν οἱ Χαλδαῖοι περὶ τῶν ὁποίων γράφεται εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Προφήτου Δανιήλ, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον.

το καὶ σοφώτεροι τῶν ἄλλων σοφῶν.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ μάγοι οἱ ὁποῖοι ἤλθον ἐξ Ἀνατολῶν καὶ προσεκύνησαν τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα Χριστὸν ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ Μέγας Βασιλεὺς. «**Ἐθνὸς Περσικὸν οἱ μάγοι, μαντείας καὶ ἐπασιδίαις καὶ φυσικαῖς τισιν ἀνυπαθείαις προσέχοντες καὶ περὶ τὴν τήρησιν τῶν μεταβολῶν ἐσχαλομένους.**» (Δόγ. εἰς τὴν Χριστοῦ Γέννησιν).

"Ὅθεν ἐκ τούτων συμπεραίνεται καὶ ἐξάγεται ὅτι· μάγοι ὀνομάζονται κοινῶς ὅλοι οἱ μάντιες καὶ ἐπασιδοὶ καὶ γόητες καὶ οἱ τὰ περίεργα μεταχειριζόμενοι.

Τί εἶναι ἡ μαντεία

Δεύτερον εἶδος μαγείας εἶνε ἡ μαντεία καὶ οἱ ταύτην μεταχειρίζονται ὀνομάζονται μάντιες. Οὗτοι εἶνε ἐκεῖνοι ὅπου ἀφιερώουσι τὸν ἑαυτοῦς τοὺς εἰς τοὺς δαίμονας, καὶ διὰ μέσου τῆς καλῆς τῆς χειρὸς ἢ διὰ τῆς λεκάνης εἰς τὴν ὁποῖαν ὄπτουσιν ἀνημμένα κάρβουνα, ἢ διὰ τῶν θυσιῶν, ἢ τῶν ἀπατηλῶν ἐμπλάστρων, ἢ ἄλλων τοιούτων σημεῖων νομίζονται ὅτι προλέγουσιν ἐκεῖνα ὅπου μέλλουσιν γένεσθαι, κατὰ τὸν Ματθαῖον τὸν Βλάσταριν ἐν τῷ στοιχείῳ Μ,

Τί εἶνε ἡ γοητεία

Τρίτον εἶδος μαγείας εἶνε ἡ γοητεία, καὶ ταύτην ἐνεργοῦντες ὀνομάζονται γόητες, ἀπὸ τοῦ γόους καὶ θρήνου ὅπου κἀμνοῦσιν ἐπάνω εἰς τὰ μνήματα ἐπικαλούμενοι τοὺς δαίμονας διὰ νὰ κάμουν τινα παράλυτον καὶ κλινήρην εἰς ἕλην του τὴν ζωὴν, ἢ τυφλόν, ἢ κωπόν ἢ ἀσθενῆ· οἱ αὗτοι γόητες νομίζονται ὅτι εὐγάνουσιν ἀπὸ τῶν ἄδην τοὺς νεκρούς, καθὼς κατὰ φαντασίαν παρουσίασεν ἡ ἐγγαστρίμυθος τὸν Πραφῆτην Σαμουὴλ, ὡς ἀναφαιρεται εἰς τὸ Α' Βιβλίον τῶν Βασιλειῶν Κεφ. ΚΗ'. 12.

Μὲ τοὺς γόητας τοῦτους συγκαταλέγονται καὶ ἐκεῖνοι ὅπου θάλπουσιν εἰς τοὺς τάφους φαντασίας τινάς, καὶ ἀνοίγοντες αὐτοὺς καίουσιν τοὺς νεκρούς τοὺς λεγομένους ἐρυνόβλακας. Οἱ τοιοῦτοι γόητες μαζὶ μὲ τὰς ἐπικλήσεις τῶν δαιμόνων ἀναμυγνύουσι καὶ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαβὶδ καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων, ὁποῖαι εἰσὶν αἱ ἀταίγκαναι καὶ αἱ κακογραφαὶ καὶ λοιπαὶ μεθύστρια γυναῖκες περὶ τῶν ὁποίων λέγει Ματθαῖος ὁ Βλάσταρις τὰ ἐξῆς· «**Τοιαῦται εἰσὶν αἱ ταῖς Ἐκκλησίαις ἢ ταῖς ἁγίαις εἰκόσι προσεδρεύουσιν γυναῖκες καὶ τούτων ἰσχυρίζονται γινώσκειν δὴθεν τὰ μέλλοντα καὶ προλέγειν κατὰ τὰς πάλαι πνεῦμα Πύθωνος ἐχούσας.**»

Περὶ τούτων δὲ πάντων γράφει καὶ ὁ Θεὸς Χρυσόστομος λέγων, ὅτι «**κἂν τῆς ἁγίας Τριάδος ὄνομα ἐπιλέγωσιν οἱ τοιοῦτοι, κἂν Ἁγίων γίνωνται ἐπικλήσεις, κἂν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐπάγῃται, φεύγειν δεῖ τὰ τοιαῦτα καὶ ἀποστρέφασθαι.**» (Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι, λόγῳ τοῦ θέρους, μὲ τὰς διακοπὰς τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, θὰ διακοπῇ ἡ ἐκδοσις τοῦ φύλλου ἐπὶ ἓνα μῆνα.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως τῆς Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

(Κυριακὴ ΙΑ'. Ματθαῖος ιη' 23—35)

Ὁ Κύριός μας προκείμενον νὰ καταστήσῃ σαφεῖς καὶ ἀπλᾶς τὰς ὑπάρχουσας τοὺς διδασκαλίας καὶ λαμβάνων ὅπ' ὅψιν του πάντοτε τὸ μορφωτικὸν ἐπίπεδον τοῦ προσφιλοῦς του λαοῦ, μετῆλθε ὡς τρόπον διδασκαλίας καὶ τὴν παραβολὴν.

Οὕτω λαμβάνων ἀφορμὰς εἶτε ἀπὸ εἰκόνας τῆς φύσεως εἶτε ἀπὸ οἰκογενειακὰς σκηνὰς εἶτε ἀπὸ κοινωνικὰς σχέσεις ἀνέπτυσσε διὰ τοῦ μεγαλείου τῆς ἀπλότητος τὰς πλεόν οὐρανίας ἀρχάς. Ἡ εἰκὼν τοῦ σπ' ἱeron γεωργοῦ γνωστότατη εἰς τοὺς ἀκροατὰς τοῦ, τοῦ διδίδε ἀφορμὴν νὰ ἀναπτύξῃ τὰς προϋποθέσεις τῆς βλαστήσεως τοῦ θεοῦ σπέρματος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ διδασκαλία τοῦ μακρᾶν τοῦ νὰ προκαλῇ ἐκπληξιν διὰ τὸ ῥητορικὸν τῆς ὕφους εἰσῆρχετο εἰς τὰ βαθύτερα σημεῖα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τὴν κατεφώτιζε.

Εἰς τὴν ἐν ἐπικεφαλίδι περικοπὴν ὁ Κύριος λαμβάνει τὴν ἐξῆς ὥραϊαν κοινωνικὴν εἰκόνα τῆς χρηματικῆς ὁφειλῆς. "Ὅταν οἱ οικονομικοὶ πόροι ἐνὸς ἀτόμου δὲν ἐπαρκοῦν καταφεύγει κανεὶς εἰς τὸν δανεισμόν. "Ὅταν δὲ πάλιν ὁ δανεισθεὶς ἐξαντήσῃ τὴν ταχθεῖσαν προθεσίαν ἐπαφίεται εἰς τὸ ἔλεος τοῦ δανεισάντος. Εἰκὼν γνωστότατη καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς εἰκόνας πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Κύριός μας ἦτο βαθύτατος γνώστης ὄχι μόνον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν κοινωνικῶν καὶ οικονομικῶν καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἦτο καὶ ἀ συνέπειαν ὁ ρομαντικὸς φιλόσοφος ὁ ὁμιλῶν καὶ διδάσκων ἔξω τῆς πραγματικότητος. "Ἦτο ἀπεναντίας ρυθμιστὴς ὁλων τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῶν ἐξηρτᾶτο ἄλλωστε καὶ ἡ Σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ταῦτα ἀκουέτωσαν οἱ διαφθορεῖς πάσης ἀληθείας ὕλισται οἱ ἀποκαλέσαντες τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν «Ὅπλον τῶν λαῶν».

Κατ' αὐτὴν τὴν δυνάμιν χάριεσαν καὶ παραστατικὴν εἰκόνα, ὁ δανειστής ἐνὸς ἀνθρώπου ζητεῖ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ τερασίου χρέους. Διὰ τὴν ἐξόφλησιν τὸν δὲν ἐξήκει ὄχι μόνον ἡ ἐκποσίσις τῶν ὀπαρχόντων τοῦ ἀλλὰ καὶ ἡ πώλησις τούτου καὶ τῆς οἰκογενείας του ὡς δούλων! Ἡ στιγμή τραγικὴ. Ὁ Δανειστής «ἐκέλευσεν παθῆναι αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα εἶχε καὶ ἀποδοθῆναι». Τὸ συμφέρον αὐτοῦ ἀπῆλτε. Ἄλλ' ὅμως διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἀπεστήριξε τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς μίαν ὁλόκληρον οἰκογένειαν. Τὰς τραγικὰς αὐτὰς συνεπείας ἀναλογιζόμενος ὁ ὀφειλέτης τῶν «μυρίων ταλάντων» «πέσων προσκύνει αὐτὸν λέγων· Κύριε μακροθύμῃσον». Μακροθυμία, λέξις γλυκεία! λέξις λειά! πραγματικότης ὅμως σπανιστάτη! Εἰς τὴν συνεδίσην τοῦ δανειστοῦ συγκροῦνται δύο δυνάμεις. Τὸ συμφέρον καὶ ἡ ἀγάπη. Τὸ ἓνα ἀπῆλτε δεσμός, δουλεια, στέρρησιν. Ἐὐ ἄλλο ὑπηγόρετε χάριν, ἐλευθερίαν, χαράν. Τὸ πρῶτον ἐσημαίνει θύσιαν τοῦ ἄλλου εἰς τὸν βωμὸν τοῦ συμφέροντος. Τὸ δεύτερον ἦτο θύσιαν τοῦ συμφέροντος εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης. Τέλος θρημβεῖαι ἡ ἀγάπη. Νικοῦν οἱ οἰκτιρμοί. «Σπλαχνισθεὶς ὁ Κύριος τοῦ δούλου ἐκέλευσε ἀπέλυσαι αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν». Σκηνὴ ἐξοχῆς συγκινητικῆς. Συμπέρασμα, ὑπέρροχον παραιτησὶν ἐκ τῶν δικαιωμάτων χάριν τῆς ἀγάπης. Πόσον ἀξίερατος ὁ Κύριος. Πόσον εὐτυχὴς ὁ δούλος, ἀπηλλάχθη τῶν δεσμῶν τῆς δουλείας καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ χρέους. Θὰ διυνηθῇ νὰ λησμονήσῃ μὴ τοιαύτη εὐερίαν!

... Σκηνὴ δεύτερα. Ὀλίγα λεπτὰ μετὰ ταῦτα διαδραματίζεται ἡ ἀντίθετος σκηνή. Ὁ εὐεργετηθεὶς συναντᾷ ἓνα ὁφειλέτην τοῦ. Τὸ χρέος τοῦ ἐλάχιστον. 100 δηνάρια ὑπόθεσις ἀσέτεια συγκρινωμένη μὲ τὸ χρέος τῶν μυρίων ταλάντων. Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ εἶναι ζωηροτάτη ἡ ἀνάμνησις τῆς Εὐεργεσίας.

Ἀσφαλὲς καὶ αὐτὸς ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ κυρίου τοῦ θὰ ἐπι-

δείξη ανάλογο διαγωγή. Χάριν ἐδόθη; χάριν θά ἀποδώσῃ. Ἡλεήθη; θά ἐλεήσῃ. Εὐεργετήθη; θά εὐεργετήσῃ. Ἀλλ' ὅμως ἡ μακροθυμία εἶναι πραγματικότητα ἀπαντημένη εἰς ὁλίγους. Ὅχι μόνον δὲν ἐπέσυρε τὴν ἰδίαν διαγωγήν, ὅχι μόνον δὲν ἐχάρισε τὸ χρέος, ἀλλ' ἐφάνη τόσο σκληροκαρδὸς ὥστε δι' ἑν τὸσον ἐλάχιστο χρέος ἀλλὰ ἀπελθὼν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως οὗ ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον.

Ἀντίθεσις τρομερὰ μεταξὺ Κυρίου καὶ δούλου. Ἡ ἐνέργεια τοῦ δούλου δὲν ἐστὶν ὁ μόνον στοργὴ πρὸς τὸν συνάνθρωπον του, ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτόχρημα ἄδικος δι' ὃ καὶ προέκλεσε τὰς συνεπείας τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ Εὐεργετήσας Κύριος μαθὼν τοῦτο ἡναντίον τοσόν ἐναντίον τοῦ ἀνελεήμονος δούλου ὥστε «ὀργισθεὶς παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς, ἕως οὗ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον».

Ἀγαπητοὶ ὅλοι εἴμεθα ὀφειλέται μυρίων ταλάντων ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὀφειλομένου τὸ φῶς, τὴν ζωὴν καὶ τὰ τόσα ἀγαθὰ ποὺ μᾶς παρέχει. Τοῦ ὀφείλουμε πρὸ παντός τὴν συγγνώμην ποὺ ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Καθημερινῶς ἀμαρτάνομεν καὶ εἶναι διατεθειμένοι νὰ συγχωρήσῃ ὅλας μᾶς τὰς ἀμαρτίας. Ζητεῖ ἕνα πράγμα ἀπὸ μᾶς νὰ συγχωρῶμεν ὅτι μᾶς ἔκανε ὁ πλησίον, εἴτε ἔγκλημα εἶναι αὐτό· εἴτε ὁτιδήποτε ἄλλο. Μᾶς πληγώνει, μᾶς ἀδικεῖ, μᾶς συκοφαντεῖ ὁ πλησίον. Τίποτε ὅμως δὲν υπερβαίνει τὴν ἀδικίαν τοῦ Γολγοθᾶ. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐξασφαλίζωμεν ὁμόνοιαν μεταξὺ μας. Ἀλλοτε καὶ καθημερινῶς ὑποσχόμεθα «ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Ἀς τὸ τηρήσωμεν διὰ νὰ μὴ ὑποστῶμεν τὰς συνεπείας τοῦ ἀγνώμονος δούλου.

Αἱ ΨΥΧΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ θεία πρόνοια ἐνεφύτευσε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου χάριν τῆς ἀναπτύξεως του, τῆς προόδου του ἐν γένει ὁρέξεις καὶ ἐπιθυμίας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀνεξαρτέτως αἰσθανόμεθα χαρὰν ἢ λύπην, ἀγάπην ἢ περιφρόνησιν πρὸς τι πρόσωπον ἢ πρὸς πράγμα, τὸ ὅποιον μᾶς παρουσιάζεται ὡς ὀφελίμων ἢ βλαβερὸν, καλὸν ἢ κακόν, δικαίον ἢ ἀδικον.

Ἀλλὰ εἰς τὸν ψυχικὸν μας κόσμον διεγείρονται τὰ εὐγενεῖς αἰσθήματα τῆς προσωπικῆς μας ἀξιοπρεπείας, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον μας, τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς πᾶν ἀγαθόν· καὶ φωνὴ τις ἐσωτερικῆ, ἢ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, μᾶς ἐπιβάλλει ταῦτα ὡς ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα καθήκοντα.

Πολλάκις ὅμως αἰσθανόμεθα καίτὰς κακὰς τάσεις καὶ ἐπιθυμίας, ἐξωθούσας εἰς ἀπολαύσιν ὑποτιθεμένου τινὸς ἀγαθοῦ· αἱ σφοδραὶ αὗται ἐπιθυμίαι κατατοῦν εἰς πάθος, εἰς τυφλὴν φιλαυτίαν πρὸς βλάβην καὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Οὕτω παρὰ τὸ εὐγενὲς αἶσθημα καὶ τῆς ἀγάπης τῶν φίλων παρουσιάζεται τὸ ταπεινὸν ἐλαττήριον τοῦ πάθους καὶ μίσους κατ' αὐτὸν. Πῶς λοιπὸν διακρίνεται τὸ ἀγαθὸν αἶσθημα τῆς ποταπῆς καὶ ἀγνεύσεως ἐκείνης ἡμέρας;

Ἡ θεία πρόνοια πρὸς τελείαν ἁρμονίαν τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ καταστολὴν πάσης παρεκτροπῆς τῶν παθῶν του, τὸν ἐθωράκιον διὰ τοῦ λογικοῦ, διὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης καὶ μόνης διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὁ μᾶλλον ἀπονενοημένος, νὰ συνέρχεται πρὸς ἑαυτὸν, νὰ διακρίνῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ νὰ συναίσθανεται τὸ δίκαιον, τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ καθήκον του ἐν γένει.

Οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐξέφρασις τῶν παθῶν ἢ στιγμιαία ἐκδήλωσις τῶν ἐξαφανίζεται πρὸ τῆς σοφίας καὶ ἐντόνου διαμαρτυρίας τῆς συνειδήσεως ἢ ὁποία καταστέλει τὰς ὁρμὰς τῆς ψυχῆς καὶ οὕτω καταρτίζεται ἡ βῆσις τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ ὑπάρξεως.

Ἀλλὰ πρὸς ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν ἐν τῇ καθόλου ζωῇ ἡμῶν, δὲν θά ᾔτο ἀρκετὸν ἢ διακρίσεις καὶ ἡ ἀ-

ναγνώρισις τῶν, διότι ἡ σφοδρότης τοῦ πάθους ἢ ἐξωερισκὸν τὴν ἐμπόδιον δυνατὸν νὰ ματαιώσῃ τὰς καλὰς ἡμῶν διαθέσεις. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν δύναμις τις διὰ νὰ νικῶμεν τὰς ἀλόγους ὁρμὰς, νὰ υπερνικήσωμεν τὰς τυχόν παρουσιαζομένας δυσκολίας, νὰ μὴ δειλιάσωμεν πρὸ τοῦ κινδύνου. Ἡ δύναμις δὲ αὕτη ὑπάρχει εἰς τὴν ψυχὴν, μας εἰς τρόπον ὥστε ὅσον μικρά καὶ ἀνεπαρκῆ φαίνεται, τόσον ἐπιδεικτικὴ καὶ καταλλήλως ἀναπτύξεως εἶναι καὶ ἀνοψοῦται εἰς ἀντοχὴν καὶ εὐστάθειαν καὶ μεγαλοψυχίαν.

Αὕτη εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν λεγομένη βούλησις· οὐχὶ ὅμως ἡ ἀπλή ἐκείνη θέλησις ἢ συνταυτιζομένη μετὰ τῶν ταπεινῶν ἰσάσεων καὶ ἐπιθυμιῶν τοῦ τερπινοῦ καὶ κακῶς ἐννοουμένου συμφέροντος, ἀλλ' ἡ καθαρὰ, ἡ ἐλευθέρα βούλησις τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία οὐδέποτε ὁποτάσσεται εἰς τὰ πάθη, ἀλλὰ εἰς τὸ λογικὸν μόνον.

Ἐκ τῶν δύο ἑλλήνων συστρατῆγων, Πανσανίου τοῦ Λακεδαιμονίου καὶ Ἀρσείδου τοῦ Ἀθηναίου, ὁ μὲν διετέλεσε αἰχμάλωτος ὑπὸ τὸ κράτος καὶ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἀκορέστου ἀπολαύσεως καὶ σαρκολατρίας, ἀποδείξεως ἐκ τούτου ὅτι τυφλωθεὶς εἰς τοιοῦτον σημείον ὑπὸ τοῦ πάθους, ὥστε οὐδεμίαν πλὴν δυνάμιν τῆς βουλῆσεως διέσωσε· ὁ δὲ Ἀρσείδης ὁ ὁποῖος διεχειρίσθη σημαντικὰ καὶ ἀμύθητα χρηματικὰ ποσὰ καὶ ἄλλες σοβαρὰς φύσεως υποθέσεις, ἀπέδειξε ἰσχυρὰν βούλησιν τῆς ψυχῆς· διότι ἐπάλασε ἡρωϊκώτατα κατὰ τῶν πειρασμῶν τῆς φιλοδοξίας, δωροδοκίας, τῆς παντός εἵδους ἀπολαύσεως, καὶ διετήρησε τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρα τοῦ ἀμειώτου καὶ ἀκέραιου.

Αὗται εἶναι αἱ θεμελιώδεις τρεῖς δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἐχάρσεν εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς ἀνθρώπου ὁ Θεὸς ἵνα χρησιμεύουν ὡς βάσις τῆς πραγματικῆς προόδου καὶ εὐδαιμονίας του.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν 26ην παρελθόντος μηνὸς ἑορτήν τῆς Ἁγίας ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς, ὁ Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. Χρυσόστομος, μετέβη καὶ Ἱερουρόν ἔως τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἁγίας τοῦ ὁσιοῦ Πατρὸς Ἱερωνύμου ἀνωθι Μενιδίου.

Τὴν 28ην τρέχοντος ἑορτήν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Ἱερουρόν ἔως τὴν ἐν Κυψέλλῃ φερώνυμον Ἱερὸν Ναόν.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐχοροστάτησε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀνδρέου Περιστερίου.

Τὴν 15ην τρέχοντος ἑορτήν τῆς Κοιμῆσεως τῆς Θεοτόκου ἐχοροστάτησε εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστόφορος τὴν 15ην Αὐγούστου ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἱερουρόν ἔως τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος τὴν 26ην παρελθόντος ἑορτήν τῆς ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς ἐχοροστάτησε εἰς τὸν Πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν.

Τὴν 28ην παρελθόντος μετέβη μετὰ τοῦ Ἀγ. Προέδρου καὶ Ἱερουρόν ἔως τῶν ἐν Λιοπεσίου Πανηγυρίζοντι Νουχαστηρίον τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου.

Τὴν 28ην τρέχοντος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος μετέβη ἀπὸ τὴν προηγούμενην εἰς Κόρινθον καὶ Ἱερουρόν ἔως τὸν ἐκεῖ Πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐχοροστάτησε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

Τὴν 15ην Αὐγούστου ἑορτήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μετέβη ἀπὸ τῆς προηγούμενης εἰς Θήβας καὶ Ἱερουρόν ἔως τὸν ἐκεῖ Ἱερὸν Ναὸν παραμείνας καὶ μέχρι σήμερον.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πολὺ πρόωρος οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου ἐκλήθησαν νὰ ράνουν μῦρα μετὰ δακρύων ἐπὶ τοῦ ἐπιμνημοσύνου τύμβου του. Ἡ σκληρὰ μοῖρα τοῦ θανάτου ἐπληξε τὸν Ἰωάννην εἰς τὸ δημιουργικώτερον στάδιον τῆς ἡλικίας του. Δὲν ἐφέλιθη οὐτε τῆς νεότητός του, οὐτε τῆς νεαρᾶς συζύγου του, οὐτε τοῦ ἀπορριζωμένου τριετοῦς τέκνου του. Ἀλλ' ἐνήργησε σκληρῶς καὶ ἀδυσσώπητος διανοίγουσα εἰς μὲν τὸν μεταστάνα τοῦ κόσμου τῆς ἀθανασίας, εἰς δὲ τὴν ἀπορριζωμένην γυναικὰ καὶ θυγατέρα του εὐρύτατον τὸ στάδιον τῆς θείας προνοίας.

Ἦτο συγκινητικὴ ἡ στιγμή τῆς ἐπιμνημοσύνου τελετῆς, ἥτις ἐτετέλεσθη ἀξιοπαίτως μερίμνῃ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ν.Γ.Ο.Χ. εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, Παλαιοὶ τοῦ φίλου καὶ συνεργάτη, μέλη τῆς Ἐνώσεως, συναντηθέντα μετὰ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του, ἀνεμνήσθημεν τὸν μεταστάνα, ὅστις εὐχαρίστως διέθεσε ἀρκετὸν μέρος τῆς ζωῆς του εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Ψαλλόμενης δὲ τῆς ἀκολουθίας τοῦ μνημοσύνου ὑπὸ μελῶν τῆς Ἐνώσεως καὶ ἐναντιόντες τὴν φωτογραφίαν τοῦ τριακονταετοῦ Ἰωάννου ἀνελογίσθημεν τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λέξεων «πάντα ματαίότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον». Ἐπὶ δὲ τῶν καρδιῶν μας ἤχησε μυστηριωδῶς, ὡς ἡ γλυκυτέρη μουσικὴ, τὸ τοῦ Παύλου ρητὸν «οὐκ ἔχομεν ὄψε πόλιν» μένουσαν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν καὶ ἐνυπόστατον ἐπιζητούμεν.

Τὴν ἐπιμνημόσυμον δέξαιν ἐξεφώνησε, ὁ εὐχαρίστως προσελθὼν Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος, ὁστις διὰ τῆς ἐν γένει παρουσίας του, καὶ πρὸ παντός διὰ τῆς ὑπερόχου ὁμιλίας του, συνετέλεσε ὥστε νὰ ἀμβλυνθῇ τὸ αἶσθημα τῆς θλίψεως διὰ τῆς ἡλικίας ἐπίτιδος τῆς ὁποίας μετέφερεν ἀπὸ τοῦ κόσμου τῆς ἀθανασίας, πρὸς τὴν ὁποίαν μᾶς ἀνύψωσε διὰ τοῦ κηρύγματος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκ ταύτης εὐδοχίας.

Ἡ ὀλὴ τελετὴ ἦτο ἀξία τῆς ἡσυχου καὶ ἀθόρυβου ζωῆς τοῦ Ἰωάννου. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ παρισταμένοι συνεργάται τοῦ σεβόμενου τὴν χαρακτηρίζουσιν τὸν Ἰωάννην μετριοφροσύνην του, δὲν ἠθέλησαν νὰ λυπήσῃ τοῦ πτερυγίζοντος πνεύματος του, μερτορικῶς λόγους καὶ ἐξεζητημένας ἐξάρσεις. Ἀρκεσθέντες εἰς τὴν τιμὴν καὶ τὸν σεβασμὸν ποῦ ἀπέδωσε ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία διὰ τῶν ὑπερόχων αὐτῆς ὁμῶν καὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτῆς Ἱεράρχου.

Ἐκ τῆς ὁλῆς αὐτῆς τελετῆς οἱ παρευρεθέντες νέοι ἠντήλησαν ὑπέρρογα διδάγματα. Πρῶτον ἡ κοινὴ προσευχὴ διὰ τὸν ἀπελθόντα ἀδελφὸν μᾶς ἦν ὡς περισσώτερον τῶν συμβουλίων. Μᾶς ἐδίδαξε τὴν ματαιότητα. Μᾶς ἐπέδειξε τὴν δόξιν τῆς ἀθανασίας καὶ τὸ καθήκον νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν δημιουργίαν ἐνὸς κόσμου καταυγαζομένου ἀπὸ τὰ ὑπερέπαν τοῦ ταφῆς ἰδανικά. Τέλος τὸ παρευρεθὲν θυγατρίον του, ὀρφανὸν ἦδη εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ζωῆς, ζητεῖ πολλὰ πρὸς προστασίαν καὶ ὑποστήριξιν ἀπὸ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ πατρὸς τῆς.

Εἶναι ἀξίειται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διὰ τὴν ὥραν αὐτὴν πρωτοπορίαν. Λυπούμεθα μόνον διὰ τὴν ἀδικαιολογητὴν ἀπουσίαν ὀρισμένων παραγόντων τοῦ Σωματείου μας.

Κλείοντες τὸ παρὸν σημεῖωμα εὐχόμεθα εἰς μὲν τὸν μεταστάνα Ἰωάννην αἰώνιον τὴν μνήμην εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀθανασίας εἰς δὲ τοὺς ἐναπομεινάντας τὴν ἐξ Ὑψους παρηγορίαν.

Οἱ φίλοι τοῦ καὶ συνεργάται

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου :

ΓΕΩΡΓ. ΣΕΡΜΠΙΝΗΣ—Θεμιστοκλέους 33